

Arrest

nr. 178 803 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. THOEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, op 21 augustus 2009 België is binnengekomen, diende op 24 augustus 2009 een asielaanvraag in. Hij verklaarde minderjarig te zijn.

1.2. Op 7 oktober 2009 werd door de dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aangesteld, nadat uit medisch onderzoek naar de leeftijd van verzoeker bleek dat hij een leeftijd heeft van 17,6 jaar waarbij een standaarddeviatie van 1,5 jaar dient in acht te worden genomen.

1.3. Op 24 mei 2011 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 24/08/2009
Overdracht CGVS: 04/03/2010*

Je werd op 21 september 2010 van 9.00 uur tot 11.36 uur gehoord op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is. Je voogd, de heer Vanderheyden was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 23 mei 1993 te Maquela do Zombo (provincie Uige). Je bent minderjarig. Je bent van Bakongo afkomst. Toen je nog heel klein was bracht je moeder je naar je oom W. M. J., haar broer. Je groeide verder op bij je oom zonder te weten wat er met je ouders gebeurde of waar ze naartoe gingen. Je had het niet goed bij je oom. Je moest van hem op het veld werken, afwassen, water halen. Hij liet je niet altijd naar school gaan. In het vierde jaar van de lagere school stopte je zelfs. Je oom strafte je veel. Op een dag werd je door vijf militairen ontvoerd toen je water ging halen aan de rivier. Je werd naar een militaire eenheid gebracht waar zich nog veel kinderen van je leeftijd bevonden. Je werd in een regiment met 54 anderen geplaatst. Jullie moesten een training ondergaan. Op 10 december 2008 wilde kolonel N. dat jullie naar Luanda gingen. Jullie werden echter in plaats van naar Luanda naar de Democratische Republiek Congo gebracht waar jullie samen met de Congolese regeringstroepen tegen de rebellen van Laurent Nkunda moesten vechten. Je was gelegeerd nabij Nguemba in Noord Kivu. Er was niets te eten of te drinken. Na de oorlog op 17-18 januari 2009 dacht je dat je terug naar huis zou mogen maar dat bleek niet het geval te zijn. Samen met acht andere kinderen zocht je op 7 april 2009 een ngo op. De mensen van de ngo namen jullie mee naar de kerk. Jullie werden echter door Congolese militairen onderschept. Ze wilden jullie naar hun eenheid brengen. Onderweg kreeg de auto panne en slaagde je erin te ontsnappen. Je vluchtte te voet het woud in. In het woud ontmoette je O., een blanke man. Je legde hem je situatie uit. O. nam je mee naar Kampala (Uganda). Hij regelde alles en bracht je mee naar België. Op 24 augustus 2009 vroeg je te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat je er niet in slaagde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat je in Maquela do Zombo - waar je met je oom woonde die je slecht behandelde - gekidnapt werd, gedwongen ingelijfd werd en gedwongen moest gaan vechten in Oost-Congo. Je haalde aan dat je vreesde dat je oom je nog steeds slecht zou behandelen bij terugkeer naar Angola en daarom besloot je niet terug te keren.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je er niet in slaagde aannemelijk te maken dat je werkelijk in Maquela do Zombo (provincie Uige) gewoond zou hebben. Ondanks het feit dat je beweerde heel je leven daar gewoond te hebben was je kennis van Maquela do Zombo en de omgeving ondermaats. Zo vertelde je dat je af en toe naar de katholieke kerk ging in Maquela do Zombo (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 21 september 2010, hierna CGVS, p.4). Je was echter niet in staat te zeggen hoe deze kerk heet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Je kon geen enkele wijk van Maquela do Zombo opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en documentatie in het administratieve dossier). Je wist niet wie het dorpshoofd van Maquela do Zombo was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Je kon geen enkel dorp in de omgeving van Maquela do Zombo opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Naast J. kende je geen enkele andere naam van je burens in Maquela do Zombo (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het feit dat je minderjarig bent is geenszins een verklaring voor je gebrekkige kennis daar je, zoals hierboven blijkt, zelfs van een aantal basisgegevens uit jouw onmiddellijke leefwereld niet op de hoogte bleek te zijn, hetgeen echter wel verwacht mag worden.

Bovendien rijzen eveneens een aantal vraagtekens bij je overige verklaringen aangaande de vervolging waarvan je beweerde het slachtoffer te zijn geweest, meer bepaald bij je verklaringen met betrekking tot je gedwongen inlijving en het feit dat je met het Congolese leger mee tegen de rebellen van Laurent Nkunda moest gaan vechten. Je stelde dat je gedwongen ingelijfd werd door militairen van de 'FAA' (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Je wist echter niet waar 'FAA' voor staat (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Je vertelde dat de militairen je meenamen naar hun eenheid maar kon niet zeggen waar deze eenheid zich bevond of hoe de eenheid heette (zie gehoorverslag CGVS, pp.12-13), nochtans blijkt uit je verklaringen dat je daar meer dan 39 dagen doorbracht (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Je vertelde dat daar nog andere jongeren van je leeftijd waren die ook ontvoerd waren geweest (zie gehoorverslag CGVS, pp.12-13). Je was echter niet in staat te verduidelijken van waar die andere jongeren afkomstig waren en kon geen enkele van deze jongeren bij naam noemen (zie gehoorverslag CGVS, pp.12-13). Je slaagde er evenmin in namen te geven van militairen van de FAA in die eenheid (zie gehoorverslag

CGVS, p.13). Je zei dat je ingedeeld werd in een regiment maar slaagde er niet in de naam van je regiment te geven (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Je verklaarde dat jullie op 10 december 2008 naar Goma gebracht werden om mee te gaan vechten met de rebellen van Laurent Nkunda (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Je was niet in staat te zeggen of deze rebellengroepering een naam heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Je vertelde dat de rebellen in de stad Goma zaten en dat ze een periode waarvan een stuk tussen 10 december 2008 en 18 januari 2009 viel Goma bezetten, terwijl uit de algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt net blijkt dat ze Goma nooit hebben ingenomen (zie gehoorverslag CGVS, pp.14-15 en documentatie in het administratieve dossier). Je situeerde Goma overigens verkeerdelijk niet aan het water en verduidelijkte verkeerdelijk dat Goma niet aan een meer ligt (zie gehoorverslag CGVS, p.14 en documentatie in het administratieve dossier). Uit je verklaringen komt naar voor dat je daar in de regio verbleef van december 2008 tot oktober 2009, oftewel bijna een jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Toch slaagde je er niet in enkele dorpen op te noemen waar je geweest was tijdens de gevechten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Je zei dat je veel mensen gedood had met een wapen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Toen je gevraagd werd met welk wapen zei je een AK maar slaagde je er verder niet in te verduidelijken welk type AK (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Je wist niet wat er verder met Laurent Nkunda gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Rekening houdende met je jeugdige leeftijd mag echter van jou verwacht worden dat je toch in minimale mate op de hoogte was van een aantal details aangaande je gedwongen inlijving en het feit dat je ingezet werd bij gevechten in Oost-Congo. Dit was duidelijk niet het geval.

Verder kunnen ook bij je verklaringen met betrekking tot de manier waarop je erin slaagde te ontkomen een aantal bedenkingen gemaakt worden. Zo vertelde je dat je samen met acht andere jongeren naar een ngo stapte om daar hulp te krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Je slaagde er niet in te zeggen over welke ngo het ging en verklaarde dat die gewoon 'ngo' heette (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Toen je naar de namen van de andere jongeren die samen met jou ontsnapten gevraagd werd, zei je hun namen vergeten te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.16).

Uit voorgaande vaststellingen dient afgeleid te worden dat je verklaringen aangaande je verblijf in Maquela do Zombo, aangaande je kidnapping uit Maquela do Zombo en aangaande het feit dat je gedwongen ingelijfd werd, moest gaan vechten in Oost-Congo tegen de rebellen van Laurent Nkunda en aldaar ontsnapte, totaal niet geloofwaardig zijn, hetgeen je algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt.

Daarenboven, gezien je verklaringen met betrekking tot je verblijf in Maquela do Zombo niet geloofwaardig zijn, kan bij gevolg evenmin enig verder geloof gehecht worden aan de verklaringen die je aflegde met betrekking tot de vervolging door je oom waarvan je beweerde het slachtoffer te zijn geweest en waarvan je meende opnieuw het slachtoffer te zullen worden bij een eventuele terugkeer naar Angola.

Verder haalde je geen enkele andere vrees aan bij een eventuele terugkeer naar Angola.

Je was niet in het bezit van enig document dat een controle van je identiteit en je reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.4. Op 23 mei 2011 heeft verzoeker de leeftijd van 18 jaar bereikt en werd de voogdij beëindigd.

1.5. Op 20 oktober 2011, bij arrest nummer 68 803, bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Over de gegrondheid van het beroep besliste de Raad als volgt:

"2.1. Verzoeker stelt in wat een enig middel kan worden genoemd dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij niet aannemelijk zou maken dat hij Angola heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, dat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ten onrechte in twijfel wordt getrokken, dat hij in zijn land van herkomst gedwongen werd te gaan vechten in Oost-Congo, dat de Angolese autoriteiten geen of onvoldoende bescherming bieden tegen zulke praktijken, dat hoe dan ook zijn verklaringen als plausibel en coherent moeten worden beschouwd, dat de onjuistheden of onwetendheden louter te wijten zijn aan zijn jeugdige leeftijd en zijn

gebrekkige kennis van de politieke en militaire situatie. Voorts meent verzoeker dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) omdat er in Angola nog steeds een verspreid risico is op willekeurig geweld.

2.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. Dit werd ook zo begrepen door de verwerende partij in haar nota.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.1. Uit de hiervoor geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij om de erin opgenomen redenen tot de conclusie is gekomen dat verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijf in Maquela do Zombo, zijn kidnapping en zijn gedwongen inlijving, het feit dat hij moest gaan vechten in Oost-Congo tegen de rebellen van Laurent Nkunda en aldaar ontsnapte totaal niet geloofwaardig zijn, en dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot vervolging door zijn oom. Al deze motieven hebben betrekking op essentiële elementen van verzoekers asielaanvraag en vinden steun in het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe ze in een ander daglicht te stellen.

2.4.2. Verzoeker stelt in eerste instantie dat de onjuistheden of onvolledigheden te verklaren zijn door zijn jeugdige leeftijd. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing onder meer dat verzoeker er niet in slaagde voldoende geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn onmiddellijke leefwereld, zoals getoetst in diezelfde beslissing. Ook van een jeugdig persoon mag immers worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken over de situatie waarin hij leefde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

2.4.3. Voorts blijkt verzoeker ook geenszins geloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd aangaande zijn gedwongen inlijving en het feit dat hij met het Congolese leger mee tegen de rebellen van Laurent Nkunda moest gaan vechten. De onwetendheden zoals opgesomd in de bestreden beslissing kunnen niet verklaard worden door een gebrek aan kennis van de politieke en militaire situatie. Immers werd verzoeker niet alleen gevraagd naar theoretische kennis, doch naar de vermeende situatie zoals hij die zelf zou hebben beleefd. Overigens kan van iemand die beweert te zijn ontvoerd om gedwongen deel te nemen aan militaire activiteiten toch enige kennis van de militaire situatie en het leven in een militaire context worden verwacht, zelfs wanneer deze persoon jong is en van hem geen doorgedreven kennis kan worden verwacht. Verzoekers vergoelijkingsen doen derhalve geen afbreuk aan de vastgestelde onwetendheden en de door hem verstrekte foutieve informatie, die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag herleiden tot nul, hetgeen noodzakelijkerwijze moet leiden tot het weigeren van de vluchtelingenstatus omdat in hoofdzaak van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de

vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen, zoals dat door de verwerende partij genoegzaam werd uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.5.1. Verzoeker meent ook aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.5.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder wat betreft het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vergenoegt zich ermee zonder meer te stellen dat er in Angola nog steeds een verspreid risico is op willekeurig geweld. Naast de vaststelling dat hij deze loutere bewering op geen enkele wijze staft met stukken waaraan enige bewijskracht kan worden ontleend, dient alleszins te worden gesteld dat met deze bewering verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet loopt.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het middel niet gegrond is."

Het tegen dit arrest van de Raad ingediende cassatieberoep werd door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard op 8 december 2011 bij beschikking nummer 7797.

1.6. Verzoeker diende in 2014 en 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden geweigerd.

1.7. Op 30 mei 2016 werd ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Bij arrest nummer 174 881 van 19 september 2016 vernietigde de Raad het inreisverbod.

1.8. Op 27 oktober 2016 diende verzoeker een volgende asielaanvraag. Een repatriëring voorzien op 30 oktober 2016 werd hierdoor geannuleerd.

1.9. Op 28 oktober 2016 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats ter kennis gebracht.

1.10. Op 31 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 3 november 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 27/10/2016
Overdracht CGVS: 28/10/2016*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn afkomstig uit Maquelo do Zombo in de provincie Uige. U verklaart sinds kleinsaf opgevoed te zijn geweest door uw oom, hij behandelde u echter slecht. Op 24 augustus vroeg u als minderjarige een eerste keer asiel aan in België. U verklaarde gedwongen te zijn gerekruteerd om te strijden in Oost-Congo en bij een terugkeer te vrezen opnieuw slecht te worden behandeld door uw oom. Op 25 mei 2011 nam het Commissariaat-generaal echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16

juni 2011 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in tegen deze beslissing. Doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest van 20 oktober 2011. U tekende vervolgens beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State. De Raad van State heeft dit beroep op 08 december 2011 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 27 oktober 2016 een tweede asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum van Merksplas. In onderhavige asielaanvraag haalt u aan dat u onmogelijk kan terugkeren naar Angola aangezien u daar geen huis of familie of vrienden meer heeft. U verklaart met niemand nog contact te onderhouden in Angola en bij een terugkeer gedwongen te zullen zijn om op straat te leven en te zullen moeten vrezen voor uw leven. U legt een e-mail voor vanwege de Tracing diensten van het Rode Kruis waaruit volgens uw verklaringen blijkt dat zij daar geen opsporingen doen omdat de situatie er te gevaarlijk is. U legt eveneens het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in verband met uw inreisverbod neer. Volgens uw verklaringen werd dit inreisverbod ingetrokken omdat u een familie en een leven heeft in België en u niets meer rest in Angola.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verblijf in Maquela do Zombo en derhalve ook niet aan uw verklaring te vrezen voor een slechte behandeling door uw oom, evenmin als aan uw gedwongen inlijving. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest geconcludeerd dat uw geloofwaardigheid herleid was tot nul en er geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uw beroep voor de Raad van State werd verworpen aangezien dit om een administratieve cassatierechter gaat en zij niet bevoegd zijn in een beoordeling van de feiten te treden. Zodoende staat de beoordeling van uw eerste asielaanvraag vast. behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. In onderhavige asielaanvraag haalt u geen enkel nieuw element aan dat de beoordeling van de feiten die u in uw eerste asielaanvraag aanhaalde in een ander daglicht kunnen stellen. U beperkt zich er toe te stellen dat u niet naar uw land van herkomst kunt terugkeren omdat u er geen enkel netwerk meer heeft. U heeft met niemand nog contact in Angola en vreest er op straat te zullen moeten leven. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het ontbreken van een opvangnetwerk in uw land van herkomst niet resorteert onder één van de criteria opgenomen in de Conventie van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het loutere feit geen aanspraak te kunnen doen op een bestaand netwerk in uw land van herkomst leidt derhalve niet tot een erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie en is evenmin voldoende grond om aanleiding te geven tot de toekenning van een subsidair beschermingsstatuut. Bovendien slaagde u in uw eerste asielaanvraag er niet in uw achtergrond aannemelijk te maken. Zowel uw woonplaats als de opvoeding die u bij uw oom genoot werden in twijfel getrokken. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat uw geloofwaardigheid tot nul herleid is. Daaruit volgt dat ook in twijfel kan worden getrokken dat u er over geen enkel familiaal netwerk zou beschikken. Verder is er niets wat u er van weerhoudt een zelfstandig leven op te bouwen in Angola. U bent ondertussen reeds 23 jaar, een leeftijd waarop men kan verwachten dat iemand in zijn eigen onderhoud kan voorzien. U kan daarenboven desgewenst beroep doen op de International Organization for Migration

(IOM, zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) om u bij te staan bij de re-integratie in uw land van herkomst.

Waar u een e-mail voorlegt van de Tracing afdeling van het Rode Kruis en verklaart dat zij in Angola geen opzoekingen doen om dat de situatie er te gevaarlijk is, dient te worden opgemerkt dat dit niet blijkt uit de neergelegde e-mail. In deze correspondentie vermeldt men enkel dat de Tracing-diensten van het Rode Kruis er niet actief zijn, zonder ook maar enige duiding te geven bij de reden waarom deze er niet actief zijn. Hieruit kan dan ook onmogelijk geconcludeerd worden dat zij er inactief zijn omwille van de veiligheidssituatie in het land. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Human Rights Watch – Angola, events of 2015 – World report 2016) blijkt evenwel dat er problemen werden vastgesteld op het vlak van vrijheid van meningsuiting en persvrijheid, hieruit blijkt niet dat Angola algemeen als een onveilig land wordt beschouwd.

U legt eveneens het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor waarin zij uw inreisverbod vernietigen. U verklaart dat dit ingetrokken werd omdat u familie heeft in België en niemand in Angola. Uit het arrest blijkt echter dat deze beslissing enkel werd ingetrokken omdat deze niet afdoende gemotiveerd was voor wat betreft de duur van het inreisverbod aangezien hierbij onvoldoende rekening werd gehouden met uw persoonlijke situatie. Hieruit blijkt allerminst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich tegen een inreisverbod keert, enkel de motivatie van de duur van dit verbod wordt verworpen.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat er een sterk vermoeden is dat u deze tweede asielaanvraag enkel en alleen indient om een nakende repatriëring te vermijden. Op 30 oktober 2016 werd een repatriëring voor u voorzien naar uw land van herkomst, deze werd geannuleerd aangezien u een tweede asielaanvraag indiende. De definitieve beslissing in uw eerste asielaanvraag dateert echter reeds van 08 december 2011. Sindsdien startte u verschillende regularisatieprocedures maar ondernam u geen enkele poging om nieuwe elementen aan te brengen die deze beoordeling van uw eerste asielaanvraag in een ander daglicht zouden kunnen stellen. Dat u slechts wanneer een repatriëring nakende is maar op geen enkel moment in de voorbije vijf jaar beslist een tweede asielaanvraag in te dienen schaadt de geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming. Bovendien brengt u ook in deze asielaanvraag geen enkel nieuw element aan met betrekking tot uw vermeende problemen in uw land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. In haar beslissing van 28 oktober 2016 oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst geen schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Alle verblijfsprocedures werden afgewezen en er werd geen schending van het artikel 3 EVRM aangetoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de Commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot weigering van inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De Raad onderwerpt het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek en doet als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat volgt, en kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"Eerste middel

De bestreden beslissing schond artikel de beginselen van behoorlijk bestuur de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In het bijzonder wordt het recht op verdediging geschonden.

Verzoeker wijst er op dat uit de uiteenzetting onder de titel 'tweede middel' een aantal elementen opduiken die evenzeer de argumentatie omvatten of ondersteunen onder deze titel, 'eerste middel'.

De bestreden beslissing stelt vooreerst dat er geen nieuwe elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt dan bij de vorige asielaanvraag.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat quasi uitsluitend wordt verwezen naar de stelling van het Commisariaat Generaal, gevolgd door de RW omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verblijf in Maquela do Zombo, de slechte behandeling door zijn oom, of de gedwongen inlijving.

Nochtans is er niet alleen op 27 oktober 2016 een mail bericht van het Rode Kruis dat stelt dat de dienst Tracing momenteel niet actief is in Angola.

Deze zin wordt aangehen om te stellen dat er geen enkele beslissing kan volgen uit deze vaststelling, en dat de situatie in Angola niet noodzakelijk onveilig is.

Dit is een eenzijdige lezing en bovendien een interpretatie zonder de voorafgaandelijke zin te lezen.

De enige twee zinnen uit de genoemde mail luiden:

Hierbij stuur ik u info door dat er sinds enige tijd geen opsporingen mogelijk zijn in Angola.

Momenteel is de dienst Tracing (voor opsporingen) daar niet actief.

De eerste zin dat er geen opsporingen mogelijk zijn wordt aldus van bijzonder belang omdat het precies de onveiligheidssituatie in Angola is door het Rode Kruis tot dit besluit deed komen.

Voorheen, op een tijdstip dat er van een gedwongen uitwijzing geen sprake was» had verzoeker reeds contact genomen met het Rode Kruis, met name op 13 mei 2015.

Het Rode Kruis antwoordde toen:

... dat het over Angola gaat. Tot mijn spijt dien ik te moeten melden dat gezien de onveilige situatie hier geen opsporing mogelijk is.

Indien aanvrager zeker is dat zijn familie nog in Angola is, heeft het dus geen zin een afspraak te maken.

Er is een nieuw element dat onomstotelijk is: sinds enige tijd doet het Rode Kruis geen opsporingen meer in Angola.

De motivering dat er geen opsporingen zijn zonder dat er enige gevolgtrekking uit kan genomen worden raakt dus kant noch wal.

De onmogelijkheid in hoofde van verzoeker om bewijsmateriaal naar voor te brengen, zoals thans blijkt uit de diverse mailings van het Rode Kruis, kan niet langer leiden tot het besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feitenrelaas.

Tweede middel

Schending non refoulementsbeginself

Onterechte weigering van het statuut

Gelet op de feitelijke situatie van verzoeker, die als kind naar Europa kwam, nadat hij als kindsoldaat Zuid Congo kon ontvluchten lijkt dus onomkeerbaar.

Hij heeft geen enkel aanknopingspunt met zijn land van herkomst en kan geenszins enig familielid traceren.

Nochtans deed hij m tempore non suspecta — 13 mei 2015 - een poging om familieleden terug te vinden, hetgeen tot niets heeft geleid.

Thans is de situatie zo dat geen enkele opsporing mogelijk blijkt (zie mail 27 oktober 2016) wegens het grote onveiligheidsrisico, hetgeen voor geen enkele andere interpretatie vatbaar is.

De eerdere interpretatie - het ontbreken van elke geloofwaardigheid — uit de eerdere beslissing, kan dan ook niet gehandhaafd blijven: enige informatie die het verhaal van verzoeker kan staven is met te achterhalen.

De onmogelijkheid om enig bewijsmateriaal voor te brengen kan niet leiden tot de motivering dat weergegeven feiten onjuist zijn weergegeven.

Bovendien moet worden vastgesteld dat er geen enkel objectief of zelfs subjectief element is in het dossier dat tot een andere conclusie kan leiden, dat het feitenrelaas van verzoeker tegensprekt of dat kan aangeven dat er tegenstrijdigheden of gaten in het verhaal van verzoeker schuilen.

De huidige situatie, die sedert de burgeroorlog in 2002 onveilig is en blijft, blijft evenzeer verslechteren.

Bovendien bestaan er nieuwe elementen, die niet alleen blijken uit de mailings van het Rode Kruis, doch ook uit de voortdurende en blijvend verslechterende veiligheidssituatie in Angola.

Verzoeker heeft terecht vrees voor vervolging, terwijl tegelijkertijd een terechte angst is voor vernederende behandeling of bestraffing, en ook het risico voor ernstige schade door gewapend conflict inherent aanwezig blijft in het huidige klimaat in Angola.

Op de website van de rijksoverheid Nederland (<https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/reisadviezen/inhoud/angola#anker-criminaliteit>) staat zonder meer te lezen:

De criminaliteit in Angola neemt toe. Gewapende overvallen en berovingen komen steeds vaker voor evenals gewelddadige autodiefstallen. Veel mensen bezitten een wapen. Controle daarop vindt nauwelijks plaats.

Het mag duidelijk zijn dat een man die totaal vervreemd is van Angola enkel kan beschouwd worden als een nieuwkomer die onmiddellijk opvalt en ter sprake komt.

Gewelddadige criminaliteit met voortdurende aanvoer van wapens wijst op een aandhoudende, intensieve organisatie die actief is.

Het versnipperd optreden van geweld kan niet leiden tot de gevolgtrekking dat er geen sprake zou zijn van een gewapend conflict.

De weliswaar sporadische manifestaties gaan in de regel gepaard met een sterke mobilisatie van de ordetroepen. Dit valt te lezen op de website van de Belgische overheid.

(http://diplomade.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezeii/angola)

Dat tegenover gewelddadige criminaliteit met gebruik van oorlogswapens niet wordt opgetreden en hierop ook geen controle is, toont aan dat er een conflict aan de gang is dat momenteel tot instabiliteit van de veiligheidssituatie leidt.

Voorts is te lezen op dezelfde website dat ondanks het feit dat de burgeroorlog in Angola beëindigd werd in 2002, het land nog niet voldoende waarborgen op het vlak van veiligheid en infrastructuur biedt voor bezoeken.

Noodzakelijke bezoeken van professionele of familiale aard kunnen enkel worden overwogen mits een zorgvuldige voorbereiding, de inachtnaam van de grootste waakzaamheid en de strikte naleving van veiligheidsmaatregelen.

Zulke maatregelen of voorbereidingen kan verzoeker onmogelijk nemen: hij heeft noch de middelen, noch een opvangnet, noch de kennis van het land dat hij als kind verliet, noch de mogelijkheid een onderkomen te vinden of een inkomen te verzorgen.

Bovendien blijven voortdurend schermutselingen plaatsvinden tussen separatistische elementen en het leger.

Verplaatsingen in het binnenland blijven gevaarlijk en dienen te worden ondernomen met meer voertuigen, hetgeen voor verzoeker uiteraard onmogelijk is.

De pesterijen van het leger en de politie dragen bij tot de onveiligheid.

In dergelijk klimaat is het dan ook onmogelijk om niet te denken dat een nieuwkomer die dus onmiddellijk opvalt, in veilige omstandigheden een onderkomen en bestaan kan zoeken of vinden.

De genoemde feitelijke situatie die aan een verslechterende beweging toe is blijft in die zin een nieuwer worden element.

De aanwezigheid van gewapende subversieve elementen en gespecialiseerde en goed georganiseerde bendes worden amper of niet gecontroleerd, terwijl manifestaties wel telkens tot een machtsontplooiing leidt.

De inlijving van kindsoldaten is evenzeer het werk van een georganiseerde bende die in onmiddellijk contact staat met krijgsheren.

Het valt onmogelijk uit te sluiten dat iemand die ontvlucht is — door deze groeperingen enkel op te vatten als desertie - in handen valt van dergelijke organisatie.

Vervolging is dan ook een manifest aanwezig gevaar.

De eerdere beslissing die het feitenrelaas bestempelde als ongeloofwaardig dient te worden herbekeken nu verzoeker niet in staat blijkt te zijn om enige informatie te vinden, enige opsporing te doen, of enig bewijselementen naar voor te schuiven.

De absolute onmogelijkheid om een verhaal te staven kan niet leiden tot het besluit dat een verhaal ongeloofwaardig is.

Zoals gezegd is er evenmin een element in het dossier aanwezig, of in de algemene veiligheidssituatie die thans bekend is, dat in tegenspraak is met het relaas van verzoeker dat steeds eenduidig en rechtlijnig is geweest.

In ieder geval is het zo dat de onmogelijkheid om een opsporing te laten uitvoeren in het land van herkomst zorgt voor de situatie dat enige staving onmogelijk is, zowel als het zoeken naar de herkomst, vangnet of andere mogelijkheden tot re-integratie ter plaatse.

Het OSAC meldt dat de veiligheidssituatie sedert 2015 verslechterd.

Waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het World Report 2016 over Angola, vanwege de Human Rights Watch, mag evenmin over het hoofd worden gezien dat er amper betrouwbare informatie beschikbaar is over de reële situatie in Angola:

Zo is te lezen:

The Angolan government did not accommodate criticism from international partners. In May, following reports of the alleged massacre in Huambo, the Office of the UN High Commissioner for Human Rights (OHCHR) urged the Angolan government to conduct "a truly meaningful, independent, thorough investigation " into the events. The government accused OHCHR of violating its own procedures and demanded an official apology.

In September, following a European Parliament resolution on human rights in Angola that called on the authorities to investigate and end arbitrary arrests and detentions and torture by the police and security forces, Angola denied the allegations and said the resolution was based on a partial and subjective report by a European parliamentarian privately visiting the country.

Samengevat kan gesteld worden dat er niet alleen willekeurige arrestaties en folteringen zijn door de politie en veiligheidsdiensten, maar vooral dat enig onderzoek daarnaar niet wordt toegelaten en beschuldigingen worden weggewuifd.

Een ander nieuw stuk dat wordt voorgebracht door verzoeker is het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin het inreisverbod wordt vernietigd.

De bestreden beslissing stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel de motivatie van de duur van dit verbod verwerpt.

Dat dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen samenvat qua beslissing is correct, doch het is niet volledige en de essentie voor deze procedure wordt voorbijgegaan:

Het arrest leest ook:

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker aangaande zijn persoonlijke omstandigheid onder meer naar het gegeven dat hij als minderjarige België binnenkwam en deel uitmaakt van een Belgische familie.

De Raad lijkt verzoeker te kunnen volgen in voorgaand betoog.

In dat verzoekschrift had huidige verzoeker ook verwezen naar andere feitelijke elementen.

Dat de Raad thans wel dit betoog lijkt te kunnen volgen maakt de kans dan ook op zich groter dat de erkenning in de zin van artikel 48/3 of 14 van de Vreemdelingenwet kan gebeuren, zeker nu thans moet blijken dat verzoeker op diverse tijdstippen heeft gepoogd informatie omtrent zijn herkomst te bekomen. Dat er een sterk vermoeden zou zijn dat deze tweede asielaanvraag er enkel kwam met het oog op een nakende repatriëring omdat er sedert de eerste aanvraag geen nieuwe poging zou zijn ondernomen om nieuwe elementen aan te brengen is een boude stelling die verzoeker thans wenst weg te nemen door te verwijzen dat hij ondermeer op 13 mei 2015 bij monde van zijn raadsman heeft gepoogd om via het Rode Kruis opsporingen te doen.

SAMENGEVAT KAN WORDEN GESTELD

IN HOOFDORDE: STATUUT VAN VLUCHTELING

Schending van artikel 1(a) 2 Conventie van Genève + 1ste Protocol 1967 betreffende de status van vluchteling art 1.2 + art 48/3 Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM

De vrees in hoofde van verzoeker vervolgd te worden wegens kwestieuze desertie is reëel. Niet in het minst omdat bepaalde groeperingen, die onbetwistbaar actief zijn en wiens activiteiten in aantal en intensiteit toenemen onmogelijk een re-immigrant die in het oog springt kunnen laten rondlopen als voorbeeld. Het moet worden opgemerkt dat de vrees voor vervolging niet politiek getind hoeft te zijn om het statuut van vluchteling te bekomen. Ook het feit dat de intensiteit van het geweld (zoals blijkt uit het rapport van OSAC), het wapenbezit en gewapende en georganiseerde criminaliteit toeneemt vormen bijkomende elementen van een gewijzigde toestand in Angola. Bovendien blijkt het onmogelijk, zowel in het algemeen (zie report Human Rights Watch) als in het bijzonder voor dit dossier (zie mailings Rode Kruis 13/05/2015 en 27/10/016) om enige informatie te vergaren omtrent de specifieke situatie ter plaatse. Enerzijds is het onmogelijk om willekeurige vervolgingen en folteringen te onderzoeken en anderzijds is het onmogelijk om zelfs maar de woonplaats of enig netwerk van verzoeker te hervinden. De zoektocht die hij bij een gedwongen terugkeer zou moeten opstarten om een bestaan te vinden brengt onlosmakelijk de vrees met zich in botsing te komen met groeperingen die er in eerste instantie voor zorgden dat verzoeker vluchtte - in casu zelfs ontsnapte.

IN ONDERGESCHIKTE ORDE: M.B.T. STATUUT - SUBSIDIAIRE BESCHERMING

Schending van artikel 1(a) 2 Conventie van Genève + 1ste Protocol 1967 betreffende de status van vluchteling art. 1.2 + art. 48/3 Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM

In elk geval moet blijken dat het voor verzoeker levensgevaarlijk is om terug te keren of gezonden te worden naar Maquela do Zombo. Het ontbreekt eenvoudigweg aan recente informatie over de veiligheid in Angola, omdat de overheid alle mogelijke schendingen van mensenrechten ontkent, in het bijzonder willekeurige aanhoudingen en folteringen, en enig onderzoek niet toelaat. Omwille van de onveilige situatie kan van enige opsporing geen sprake zijn. Manifestaties worden met veel machtsvertoon in de kiem gesmoord, wapenbezit en gewelddadige criminaliteit van gelijk welke orde wordt niet aangepakt of zelfs maar gecontroleerd. Er is een toename van gewapende en georganiseerde bendes die in conflict zijn met leger en veiligheidsdiensten. In dergelijk klimaat is het voor verzoeker onmogelijk om op een veilige manier op zoek te gaan naar zijn plaats van herkomst. Het risico op ernstige bedreiging van het leven van verzoeker of zijn persoon kan niet worden ontkend. Daarnaast is het door zijn ontsnapping uit het kind leger onmogelijk om het risico op vernederende behandeling of bestraffing uit te sluiten."

3.1.2. Ter staving van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift: een mail van 27 oktober 2016 (stuk 1) die zich reeds in het administratief bevond, een mail van 13 mei 2015 (stuk 2) en een attest van samenstelling van gezin van 2 maart 2015 (stuk 3).

3.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen op zich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.3. De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, dient een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende asielaanvraag al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

3.4. Verzoeker betwist de motivering met betrekking tot de mail van 27 oktober 2016 van de afdeling Tracing van het Rode Kruis. Hij verwijst thans naar een mail van 13 mei 2015 (verzoekschrift, stuk 2) waarbij wordt gemeld dat geen opsporing mogelijk is gezien de onveilige situatie. Vooreerst is de beslissing van het Rode Kruis om zijn activiteiten in een bepaald land stop te zetten omdat de situatie er gevaarlijk is, geen voldoende basis is om te kunnen besluiten dat verzoeker zich niet naar dit land kan begeven. Los van het feit dat in de mail geenszins de link wordt gelegd met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat een dergelijke, algemene mail ook geenszins aantoonde dat verzoeker over een nieuw element beschikt met betrekking tot de veiligheidssituatie in Angola in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat het onmogelijk is om bewijsmateriaal naar voor te brengen, zoals blijkt de mails van het Rode Kruis, benadrukt de Raad dat de inhoud van deze mails niet toelaat vast te stellen dat verzoeker onmogelijk kan tegemoetkomen aan de bewijslast die op hem rust om nieuwe elementen aan te brengen zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat verder in het verzoekschrift opnieuw in op de weigering van de eerste asielaanvraag en is van mening dat deze onterecht werd geweigerd. Het feit dat hij geen enkel aanknopingspunt zou hebben met zijn land van herkomst en geen familie kan traceren, is geen nieuw element, gelet op het

feit dat verzoekers achtergrond, woonplaats en opvoeding door zijn oom reeds in de eerste asielaanvraag werd onderzocht en verzoeker dit niet aannemelijk maakte. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de Raad de geloofwaardigheid van verzoekers eerste asielrelaas tot nul heeft herleid, zodat het evenmin aannemelijk is dat hij over geen enkel familiaal netwerk zou beschikken.

Waar verzoeker thans voorstelt dat de situatie, die sinds de burgeroorlog in 2012 onveilig is en blijft, verslechtert, waarbij hij nog verwijst naar reisadviezen van Nederland en België en naar het OSAC en het World Report 2016 van HRW, merkt de Raad vooreerst op dat de reisadviezen bestemd zijn voor reislustige Belgen en Nederlanders en niet te beschouwen zijn als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Verzoekers toelichting beperkt zich daarnaast tot een loutere vermelding dat OSAC meldt dat veiligheidssituatie sedert 2015 verslechtert en een verwijzing naar twee paragrafen uit het rapport van HRW over de reactie van de Angolese autoriteiten op kritiek op hun beleid. Bovendien toont verzoeker niet aan dat burgers in Angola op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat, net als in zijn eerste asielaanvraag, verzoeker zich ermee vergenoegt te stellen dat er in Angola nog steeds een verspreid risico is op willekeurig geweld. Deze elementen vormen een voortzetting van aangevoerde elementen van de eerste asielaanvraag, zodat verzoeker niet aantoont dat het nieuwe elementen zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Wat het arrest van de Raad tot vernietiging van het inreisverbod betreft, tonen verzoekers toelichting en het attest van samenstelling van gezin (verzoekschrift, stuk 3) evenmin aan op welke manier dit dienstig kan zijn als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Ook de loutere verwijzing naar andere feitelijke elementen uit het verzoekschrift gericht tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod, laat niet toe om vast te stellen dat er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad treedt de Commissaris-generaal ook bij dat verzoeker zijn asielaanvraag heeft ingediend om een nakende repatriëring te vermijden. De verwijzing naar de mails van het Rode Kruis doen geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt.

Waar verzoeker nog stelt dat hij als nieuwkomer zal worden herkend, blijft dit beperkt tot een loutere algemene bewering. Waar hij opnieuw stelt onmogelijk te kunnen terugkeren naar Maquela do Zombo, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn afkomst van die regio niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier (administratief verslag politiecontrole 30 mei 2016 en aanvraag om machtiging tot verblijf, administratief dossier Z, stuk 7) dat verzoeker een Angolese identiteitskaart heeft die werd afgegeven in Cazenga (Luanda) op 22 mei 2012, geldig tot 21 mei 2017, zodat de Raad van mening is dat verzoekers geloofwaardigheid aangaande de onmogelijkheid om terug te keren elke geloofwaardigheid ontbeert.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP